

Той извади от чантата си една тежка коприна, жълта като восък, наречена плиалт.

— Това е платът, чиято коприна я тъкат безброй златни саламандри от далечния изток, на една висока планина, която гори във вечен огън.

Елена слушаше със широко отворени очи. Тя остави птицата и приближи до приказливия чуждоземец, който разправяше и ръкомахаше:

— Далече, далече, зад Сирия, зад земята на ^{ана}знатните, там където живеят лъвовете и пъргавите леопарди, големите змии, ^{чброа}престивите камили... А пък аз знам и за едно дърво, което се намира на планината Грариморт, в Индия. От него расте свила, която лъщи като разтопено злато...

Внезапно арменецът прекъсна думата си, сви се в дълбок поклон, тръгна към вратата, като продължаваше да държи тялото си приведено, без да се обръща назад.

Царят му махна любезно с ръка, погледна към платовете, взе един лъскав чер астраган в ръце и каза:

— Надвечер заминавам с дядо Василий.

Анна го изгледа и въздъхна.

— Време ли е вече?

— Да. Току що ми съобщи, че почнал да бера душа. Когато научил за това, светият старец Василий заявил, че желае да дойде с мене и със собствената си ръка да го ^епричисти.

— Бедният Борил... — въздъхна царицата. — Дано тия десет години, прекарани в пост и отшелничество, да са измили тъмнотата на душата му, та да може да се яви чиста и опростена пред Бога. А светият старец няма ли да се измори от дългия път?

— За него има приготвена кочия... — той взе на ръце малката Елена и нежно погали тъмнокодрата ѝ главица.

Анна се замисли, след това каза тихо:

— Мога ли да дайда и аз? Никога не съм пътувала към този край.